

Végzettség:

1971 – 1976: JATE magyar nyelv és irodalom, történelem szak középiskolai tanári képesítés, régészeti tanulmányok

1987: egyetemi doktori megszerzése az Alföld késői szarmata kora temetőinek elemzéséről írott disszertációval

1998 – 2003: ELTE Doktori Iskolájának elvégzése

2010: PhD disszertáció Az Alföld szarmata korának belső időrendje címmel

Állami nyelvvizsgával rendelkezik németből (középfok), angol (szakmai nyelvvizsga)

Munkahelyei:

1977 – 1983: Szeged, Móra Ferenc Múzeum, segédmuzeológus

1983 – 1998: Szentes, Koszta József Múzeum, régész, múzeumigazgató

1998 – 2006: Szeged, Móra Ferenc Múzeum, régész, megyei múzeumigazgató

1989 – Szegedi Tudományegyetem, óraadó, majd tanársegéd, adjunktus, jelenleg c. egyetemi docens

Szakmai pálya:

Vörös Gabriella 1952. szeptember 18-án született Kiskunfélegyházán, Móra Ferenc városában. Középiskolai tanulmányait szülővárosában végezte el, majd 1971–1976 között Szegeden, a JATE Bölcsészettudományi Karán magyar nyelv és irodalom, valamint történelem szakon szerzett középiskolai tanári diplomát. Közben ugyanezen a karon megkezdte régész – muzeológusi tanulmányait. Diplomamunkáját a Szeged –Csongrádi úti korai szarmata temető elemzéséből írta, ez lett a témája első, nyomtatásban megjelent cikkének is.

1977-től a Móra Ferenc Múzeumban kapott állást, ahol 1981-től régész beosztásban dolgozott. Kétéves szakmai gyakorlattal került Szentesre, ahol 1983–1998 között a Koszta József Múzeum igazgatója lett. Vezetői és muzeológusi munkája mellett az intézményhez tartozó területek régészeti felügyeletét is ellátta, ásatásai az őskortól a késő középkorig tartó időszakot ölelték fel.

1987-ben egyetemi doktori disszertációját a késő szarmata temetők elemzése témakörből védte meg. 1998 és 2006 között a Csongrád Megyei Múzeumi Szervezet élén állt, ekkor kezdte el

tanulmányait az ELTE Doktori Iskolájában is. Közben 1989-től tanítani kezdett a Szegedi Tudományegyetem Régészeti Tanszéken, ahol jelenleg is dolgozik, 1998 óta adjunktusként. 2010-től címzetes egyetemi docens.

Fő szakterülete az Alföld történetének 1–5. század közötti időszakának kutatása, azon belül a Barbaricum szarmata kora régészeti emlékeinek feldolgozása. 13 önálló ásatást vezetett, ezen kívül számos feltárásnak volt társasatója, szakmai konzulense. Önálló ásatásai közül kiemelkedik Nagymágocs – Paptanya késő szarmata települése, valamint Szeged–Tápén és Sándorfalva–Eperjesen feltárt szarmata temetők.

Publikációi szakfolyóiratokban, periodikákban, konferencia-kötetekben jelentek meg, valamint monográfiák régészeti fejezeteiben. Kőhegyi Mihállyal közösen előkészített Madaras-Halmok szarmata temető monográfiája a szegedi Régészeti Tanszék monográfia-sorozatának első köteteként fog megjelenni. Munkái elsősorban a viselet és a temetkezési szokások témakörében láttak napvilágot, valamint a dél-alföldi késő szarmata települések feldolgozásai tarthatók jelentőseknek. A madarasi temető monográfia előkészítéseként 1996 óta jelentek meg Kőhegyi Mihállyal közösen, az ásató halála után pedig önállóan, a temető anyagával összefüggő cikksorozatai.

Számos szakmai kiállítást rendezett, közülük a legfontosabbak az Alföld késő szarmata – hun korát bemutató régészeti kiállítás (Trogmayer Ottóval közösen) 1993-ban, amit Auf Attilas Spuren címmel az ausztriai Traismauerben, majd ugyanebben az évben Keszthelyen is bemutattak. A 2003-as Limes Világkonferencia kísérő rendezvényeként Szegeden megrendezte a „Barbárok a birodalom határvidékén” c. kiállítást a madarasi temető anyagából. Istvánovits Eszterrel, Kulcsár Valériával és H. Vaday Andreával együtt társrendezője volt a Jazigok, roxolánok, alánok című, a teljes alföldi szarmata anyagot átfogóan bemutató, 1998-ban elsőként Gyulán megnyitott vándorkiállításnak.

A 2003-ban Szegeden megalakult Barbarikumi Régészeti Társaság alapító tagja, aktív résztvevője a társaság konferenciáinak, köteteinek szerzője. Egyetemista kora óta tagja a Magyar Régészeti és Művészettörténeti Társulatnak.